

שמואל אהרן שניידרמן

Shawn Zell

אבות : Mandate, Independence, Sinai '56, Six Day, Yom Kippur
Attempt to show 1 work of poetry, 1 work of prose from majority of
אבות.

A 77 Moshe Shami : אהבה ורומן : Love for Woman transferred to
armored vehicle. "David Goliath" them.
Hated for British (79 bottom).

Bravery: precaution to tawesty ~~אלי~~ ~~היה~~ ~~הוא~~ ~~עושה~~
Story ends stereotyped (TV/Novel) Rd final lines. Both go together.
Only the chalk is left.

B.60 Abraham Hefi : Hand out Xerox. Emph futility, despair.

C 164 אברהם ח' : אברהם : Emph on Sinai same spot amidst
country of turmoil. stress desire for rd on part of land
ICONOGRAPHY.

187 אברהם ח' : אברהם : DRY - Military Patton

D 244 אברהם ח' : אברהם : as in Bib. sense. Emph on
trying to understand entire concept. Read part where
name mentioned. Born again 247. Rd ~~הוא~~ ~~הוא~~ ~~הוא~~ ~~הוא~~

234 אברהם ח' : Hand out Xerox. Emptiness aspect.

E 313 אברהם ח' : אברהם : Macho. Basically take off ~~הוא~~ ~~הוא~~ ~~הוא~~
But more realistic Top of 314 ~~הוא~~ ~~הוא~~ ~~הוא~~
315 אברהם ח'

Rd end of 316. Surprise what happens to 'sa.

310 316 211 : / (20) 1/20, 16 Pd to class.

„אבא, יופי שאתה הולך. עכשיו אני אוכל לישון עם אמא...“ (אני מחייך אל עצמי: „ממזר“). אני מנסה לתאר לי תמונה זו של שניהם במיטה הרחבה שלנו. הבן רובץ מכורבל כולו על הכרית שלי. ובביתו של אליעזר? של זכריה? של שאר הבחורים שנפלו הלילה בקרב — הגם שם שוכבת האשה וישנה? או שיש קשר סמוי עמוק בין האשה לבין הבעל — והיא חשה בלבה את אשר אירע עוד בטרם בא מבשר האסון ודופק בדלת? רק במלחמה אתה חש כמה נעים, שאי-שם, יש מישהו הדואג וממתין לך. זהו יתרונם הגדול של הנשואים על הרווקים במלחמה. כאילו יש בכוחה של הדאגה שם, בבית, לסוכך עליך בשדה-הקרב.

לא. אסור ללוחם להיות נשוי ולהוליד ילדים. אני שומע את הבכי, ונורא מזה את הפנים הקפואים ואת הגרון האילם. את הילדים... לא. אסור לו ללוחם לשאת אשה. אולי, לרמי קל יותר מלאיציק, לדני או לי? זה סוד כוחם של הנעורים, שאין להם חוטים רבים הכופתים אותם. החיים קלי-ערך בעיניהם יותר... איני יודע מדוע, אבל רמי מטריד את מחשבתי יותר ויותר.

„התעורר, אנו זזים...“ נרדמתי כנראה לשעה קלה. אני עוקר עצמי מעולם החלומות. אנו מכונסים כולנו בטור אחד משוריין ופנינו מזרחה לעבר-הירדן. אי-שם בשמיים החלו קרני שמש ראשונות להכות בגוש האפילה. ירח גדול וחיוור נוטה אט-אט מערבה. עוד רגע קפא, עיגול גדול וזוהר, כדי לקדם את פני השמש. באוזני מהדהדים קולות קדומים: „שמש בגבעון דום וירח בעמק איילון“. יצאנו בדרך השמש העולה.

ט. כרמי / יום הזכרון תשכ"ט

לזכר י.ה.

1

היא מזמינה ירקות בטלפון
ומסדרת את הבית.
קשה לחשב עליה.
יש צעקות נוראות בטבורה
אכל המו מנתק.
קשה לחשב עליה.
אם היא מחברת —
רק לאדמה:
אזו בשר נדם אל אזו עפר
ושומעת, שומעת קולות נוראים.
קשה לחשב עליה.

2

הוא יוצא לעבודה בבקר,
סנטרו בוכה
ומשקפיה שמש צוחקים.
פגשתי אותו בצעהרים,
ההספד שלו היה קצר:
מחר זה יהיה שלשה חודשים,
הוא קבל 9.2 בבחינות הפגרות.
פחדתי להסתפל אחרייו:
עמוס עפר וסלע,
סבל של זכרונות —
איה יספיק לחצות את הכביש?
פחדתי להסתפל בפניו:
איש בלי פרופיל,
בלי עקשו —
איה אפשר ללחץ את ידו?
חסר לו ממד
ואין לו זמן.

3

דברנו על מדות הדף וגדל העמוד.
גם אני אוהב דייק
והרבה מאריכים רשומים בפנקסי.
בדפים האחרים יש
סטנוגרמה של עופות לילה
וקולות נוראים בצעהרי היום:
הרבה הברות של בעתה
וטיוטה של דומיות.

אברהם חלפי / *

תחלה בוכים.
אחר־כך הבכי מתאבן.
אחר־כך זוכרים דבר אַחַד וְיָחִיד:
אֵת נְפִילַת הַבּוֹ.

ואין אומרים דבר.
או מדברים על גֶּשֶׁם וְעַל מַה־נִּשְׁמָע.
וְעַל מַשְׁהוּ עוֹד. וְעוֹד עַל מַשְׁהוּ.
וְהֵאָזוּ בֵּין כֹּה לֹא תִשְׁמַע.

ושותקים.
נקמים מוֹ הַכֶּסֶף. וְיֹשְׁבִים. וְקָמִים. וְשׁוֹבִים.
וְיֹדְעִים דָּבָר אַחַד וְיָחִיד:
לֹא יֵשׁוּב.

מחין : אנה באמת (1975)